Moviments o partits?

written by Sebastià Sardiné | 9 d'octubre de 2018

Apuntava en la meva anterior reflexió: *Obsolescència política*, que els nous líders, abandonant velles i reglamentades estructures de partit, promouen moviments transversals, per assolir un objectiu concret. Ara ho fa La Crida Nacional per la República, convidant, el líder, a la gent i a estructures socials a adherir-s'hi. La fórmula, fins ara, ha tingut èxit. Macron va guanyar. Contra pronòstic, el moviment JxCat va superar ERC el 21D. A Catalunya, tots els polítics electes de primera línia son a la presó o a l'exili, amb un Parlament, diguem-ne, "condicionat", amb escons buits, hivernant fins a la tardor. El legislatiu no endega la necessària Llei Electoral Catalana que hauria de nàixer després del mandat de la sí aprovada Llei del Referèndum i Llei de Transitorietat jurídica. Els partits, tots, prefereixen regir-se per la llei electoral espanyola mirant de superar-la a profit, creant "moviments" que algú finança. Afavoreix aquest actuar, tenir un Govern "provisional" vist que el legítim, sorgit dels resultats del 21D/2017, no en pot prendre possessió, ni anar als debats, ni formar executiu, per culpa de la inexplicable judicialització de la política, contaminada per la ideologia d'alguns jutges, pocs?, amb un poder judicial qüestionat arreu.

Per això i per raons polítiques que la raó ciutadana no entén (en havent votat, hom ja no compta, ben trist!) contra criteris d'eficiència i eficàcia, s'han de crear estructures a l'exterior, i govern paral·lel a qui consultar, amb grans esforços en viatges i patrimonials o amb poc horari amb el qual poder treballar propostes amb els injustament engarjolats, tots, càrrecs electes legitimats per les urnes. Venen eleccions municipals. També europees, en què, com en altra finestra d'oportunitats, ens ho tornarem a jugar tot, sense regles de joc clares, com hauria d'aclarir la *non nata*

Llei Electoral Catalana. En aquesta cruïlla, alguns partits i coalicions, van coixos. Per això cal crear moviments nascuts en el si dels partits, on, des de dins, furtant les llistes obertes a la ciutadania, aquests moviments-neo-partits, triaran en llistes tancades els alcaldables, regidors o diputats que ens hauran de regir. La ciutadania, ja avesada en patir desavinences polítiques i estratègies difoses que amaguen la no execució del mandat popular sorgit de l'1-O, reacciona, i s'organitza com a societat civil entorn d'Òmnium-ANC-CDR i, en concret, ANC i "Primàries per la República", afavoreixen processos de "primàries" com a substitut de les "llistes obertes" que la ciutadania reclamem, amb les quals conformar llistes municipals, tot, per un no voler els polítics, fer una nova llei electoral en la qual es reculli el que la ciutadania demanda, en extracte i amb les variables que es vulguin, democràcia directa, participativa, circumscripció comarcal, elegibles censats on es presentin, llistes obertes, càrrecs temporals i revocables.

El que es porta ara és promoure "moviments" entorn d'un líder. Fins ara en files conservadores unionistes (Macron, Valls, …, també Casado, Rivera i Pedro Sánchez?) O bé la del nostre expresident i presidenciable Carles Puigdemont, amb la seva Crida Nacional per la República que ell mateix va proclamar i a l'hora suspendre (algun dia sabrem ben bé tots els motius, com també la responsabilitat d'uns i altres, de l'avortament republicà i l'abast de les seves estructures d'Estat). El moviment –independentista-conservador?– CNxR obté milers d'adhesions en els primers dies dient-nos que qui vulgui ser-hi hi és benvingut, amb possible absorció del partit marc CDC-PDeCAT. Requisit: voluntat d'"implementar" els resultats de l'1-O (cadascú que defineixi com pugui aquest *implementar* o el *fer efectiva la República*) i també amb la subliminal condició que serà l'estructura d'aquest nou moviment qui triarà en quin ordre anar en aquesta llista i qui serà nomenat aquí o allà, alcaldable, regidor, diputat o europarlamentari, o conseller, és a dir, actuant com si d'un clàssic i obsolet partit polític

es tractés, però sense reglamentació que l'encotilli. Res canvia, doncs?

Mentrestant, la gent de bona fe, passem com podem, per l'1 i 3-O/2018, tot recordant, només recordant?, el 10, 27, 28-O/2017 enviant "escalf" als empresonats, fent abraçades als exiliats. Els planyo a tots ells i llurs famílies, ja que qui, podent-ho fer, no fa el que haurien d'haver fet, presos i exiliats seguiran allà on són, patint ells, família i poble. Benvingut el Consell i la Casa de la República a Waterloo. Sort en tenim de la societat civil, sempre activa, i de l'estratègia i gran tasca de l'equip d'advocats que segueixen tots els casos, amb resultats positius que ja comencen a aflorar. Tot es pot precipitar, també l'alliberament de presos i retorn d'exiliats. El meu agraïment personal a la gran tasca de la societat civil organitzada que dóna suport de tota mena, a uns i altres.

Compta amb noves fornades de joves polítics a España, nascuts post 1978. Han bullit tots en un caldo de cultiu que té els mateixos ingredients i temperatura de cocció que l'olla que bullia en els nacional-acatolicistes el 1936, i amb la mateixa gent a la qual ha de servir ara la sopa, gaspatxo o *cocido* amanit amb dosis d'adormidora, no fos cas que, aquests nous líders afermats dels del 155, i els seus consumidors, despertessin a les olors i als valors republicans que bullen a l'olla catalana.

Benvinguts els "moviments", però la ciutadania és molt conscient de la seva força i legitimitat, dipositària de la sobirania nacional, no pas els partits ni els moviments. Primer cal conquerir Manhattan (BN), després Berlín (UE).